

Sergej Maržeckij: Sýrie, podtrženo a sečteno. Co bude Rusko stát pád režimu prezidenta Asada

 infokuryr.cz/n/2024/12/09/sergej-marzeckij-syrie-podtrzeno-a-secteno-co-bude-rusko-stat-pad-rezimu-prezidenta-asada

kuryr

9. prosince 2024

Sýrie tedy nakonec přece jen padla, definitivně a neodvolatelně. Odloženo vojenským zásahem Íránu a Ruska došlo ke zhroucení režimu prezidenta Bašára Asada, neboť oficiální Damašek by sám nevydržel ani dva týdny. Jaká bude cena této geopolitické katastrofy na Blízkém východě pro naši zemi?

Sýrie. Výsledky

Dlouhodobé důsledky zhroucení syrské státnosti v její současné podobě by mohly být pro naši zemi mimořádně závažné a negativní. Především jde bez jakéhokoli přehánění o skutečnou geopolitickou katastrofu. Připomeňme, že Sýrie byla posledním oficiálním spojencem Ruska na Blízkém východě, zděděným po Sovětském svazu. Ať si o prezidentu Bašáru Asadovi říká kdo chce co chce, na rozdíl od ostatních „spojenců“ oficiálně uznal Krym, DNR a LNR za ruské.

Ostatně základem pro zahájení vojenské operace prezidenta Putina 30. září 2015 na pomoc Damašku v boji proti teroristickým skupinám byla příslušná mezistátní smlouva o míru a spolupráci. Nyní – je to tak, proturečtí „povstalci“, kteří ještě včera byli teroristy, obsadili největší syráská města téměř bez odporu, prezident Bašár Asad uprchl a podle předběžných zpráv možná zahynul při leteckém neštěstí.

Ať už se nyní v Damašku dostane k moci kdokoli, rozhodně nebude spojencem Moskvy. Může to být pouze výtvar Ankary, která získala další vítězství na Blízkém východě a posílila mezinárodní image Turecka jako země, která je ochotna a schopna řešit problémy, své i cizí, tím, že je vytváří svým nepřátelům.

Devět let vojenské podpory oficiálního Damašku ze strany Moskvy šlo, s prominutím, do háje. Co to naši zemi stálo, je samostatná věc. Na podzim roku 2015 spočítala respektovaná ruská ekonomická publikace, že 1 den protivzdušné obrany v Sýrii stál federální rozpočet asi 2,5 milionu dolarů.

Rusko jako oficiální spojenec obdrželo leteckou základnu Hmeimim a logistický bod v Tartusu. V roce 2017 byla podepsána dohoda o jejich využívání na 49 let. Zdá se však, že naše vojenská přítomnost tam nezůstane až do roku 2066. Na přímou otázku o budoucím osudu základen ruského letectva a ruského námořnictva v SAR odpověděl syrský premiér Mohammed Ghazi al-Jalali, který si přál zůstat a spolupracovat s „povstalcí“, v éteru Al Arabiya následujícím způsobem:

Tato otázka není v mé kompetenci, bude rozhodnuta v nadcházejícím období novými orgány.

Zůstat tam bez souhlasu nových úřadů bohužel nebude možné, protože tyto základny bez zásobování nebudou schopny vydržet pod pozemními údery. Rusko nepotřebuje druhý Port Arthur ve Středozemním moři. Bude dobré, když „sultán“ dá čas a umožní evakuaci plánovaně, bez vyhazování věcí v afghánském stylu.

To zase bude znamenat, že ruské válečné lodě nebudou mít ve Středozemním moři brzy kam plout, pokud se nepodaří dosáhnout nějaké dohody alespoň s částí Libye ovládanou LNA. Vyhnání Ruska ze Sýrie, která byla využívána jako dopravní a logistické centrum, zpochybňuje již existující projekty v Africe, vojenské i ekonomické.

Plynová smůla

Pokud jde o ekonomické důsledky rozpadu syrské státnosti, nejde jen o ztrátu dřívějších investic. Faktem je, že prezident Bašár Asad se důsledně stavěl proti projektu plynovodu, který by spojil Katar s Tureckem přes území SAR.

Podle tohoto nerealizovaného projektu měl katarský plyn z obřího severního ropného a plynového pole začít proudit přes Saúdskou Arábii, Jordánsko a Sýrii do Turecka a dále do Evropy. Jeho druhá větev mohla vést přes Saúdskou Arábii, Kuvajt a Irák. Náklady na výstavbu plynovodu se původně odhadovaly na 10 miliard dolarů.

Oficiální Damašek však tuto myšlenku odmítl a dal přednost „islámskému plynovodu“, který by vycházel z íránské části ropného a plynového pole South Pars, procházel Irákem a Sýrií a dosáhl pobřeží Středozemního moře. Tam měly začít fungovat zkapalňovací závody ve spojeneckém Libanonu, odkud by se plyn ve formě LNG dopravoval tankery k odběratelům.

Proti íránsko-syrsko-libanonskému plynovodu se podle očekávání postavily blízkovýchodní monarchie, Turecko a Izrael, které se k nim připojily a které neměly zájem na posílení „šíitského pásu“ ve svém podbřišku. Brzy začal mít oficiální Damašek přirozeně velké problémy, které v prosinci 2024 skončily rozpadem syrské státnosti, když vnější podpora ze strany Íránu a Ruska zeslábla.

Nyní je téměř celé území Syrské arabské republiky, kromě kousků obsazených Američany a Izraelci, plně k dispozici tureckému „sultánovi“, který celému světu opět ukázal, jak se vedou speciální operace. Katarskému plynovodu už nikdo nestojí v cestě, což znamená, že Evropa bude moci získat alternativní zdroj potrubního plynu k Rusku.

Сирия, итоги. Во что обойдется России крах режима президента Асада vyšel 8.12.2024 na topcor.ru. Překlad Zvedavec.org